

CAMILLA STEN

A blue tulip flower is the central focus, shown from a slightly low angle. The petals are a vibrant blue with some orange-brown staining at the base. The stem is green and has several long, pointed leaves. The background is a dark, textured blue-grey, with several irregular red splatters scattered across it, particularly on the right and left sides. The overall mood is somber and mysterious.

**VAARALLINEN
TAITO**

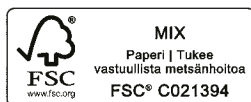
BAZAR

CAMILLA STEN

VAARALLINEN TAITO

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hanna Arvonen
Ruotsinkielinen alkuteos *En farlig talang*
Copyright © 2022 Camilla Sten
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-034-2

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Äidilleni,

*kun olin seitsemänvuotias, luit ensimmäisen sivun, jonka olin
ikinä kirjoittanut ja sanoit:*

"Uskon, että tästä voisi tulla kirja."

*Siitä tarinasta ei koskaan tullut kirjaa, mutta tästä tuli. Sitä ei
olisi ikinä tapahtunut ilman sinua.*

PROLOGI

Viini oli viileää ja Louise tunsi, miten tanniinit levisivät syvälle suuhun. Se oli kallis pullo, yksi Williamin parhaista, yksi niistä, jonka mies oli ostanut sijoitusmielessä eikä juotavaksi.

Louise oli aina ollut sitä mieltä, että se oli yksi hänen miehensä ärsyttävimmistä tavoista.

Hän oli lähettänyt tunti sitten tekstiviestin, ja viisikymmentäviisi minuuttia sitten hän oli mennyt kellariin, tuijottanut viinikylmiötä muutaman sekunnin, avannut sen oven ja ottanut pullon, jonka oli vienyt keittiöön. Avattuaan sen työpöydällä hän oli juonut kulauksen suoraan pullon suusta ja pyöritelty viiniä kielellään. Nielaituaan hän oli todennut, ettei se maistunut sen kummemmalta kuin Rioja, jota hän oli ostanut edellisenä päivänä 119 kruunulla.

Nyt hän oli juonut puolet pullosta, mutta rauha, jota hän oli odottanut, loisti poissaolollaan. Pienen hetken hän pohti, tarvitsiko jotain muuta kuin viiniä, jotain, mikä rauhoittaisi ja maadoittaisi hänet, mutta karkotti ajatuksen mielestään. Hän halusi olla skarppi tänä iltana. Hänen täytyi olla.

Hän oli aina nauranut elokuvien kohtauksille, joissa joku laittoi itselleen huulipunaa ennen yhteenottoa aivan kuin se olisi sota-maalaus, mutta nyt hänestä tuntui, että siinä oli ainakin hiukan perää.

Hän oli käynyt suihkussa ja ajellut säärensä huolellisesti, kunnes viimeinenkin ihokarva oli poissa, levittänyt käsivarsiin ja sääriin ja kasvoihin kolmea erilaista voidetta pienistä, painavista, valkoisista lasipurkeista. Hän oli sipaissut parfyymia solisluille ja leuan alle. Hän oli valinnut valkoisen silkkipaidan ja yhteensopivat valkoiset housut. Jos hän olisi aikonut lähteä talosta, hän olisi valinnut toisenlaisen asun, mutta ilmastointi, jonka he olivat asennuttaneet edelliskesänä, piti lämpötilan sisällä kahdessakymmenessä asteessa, vaikka kosteantahmea elokuun lämpö hipelöi ikkunoita ja sai koko maailman näyttämään siltä, että se oli veden alla.

Hän oli kaikessa rauhassa meikannut itsensä kevyesti ja pyyhkinyt ruskeat maskaratahrat silmäluomista käsillä, jotka tärisivät vain hiukan.

Ja sen jälkeen hän oli odottanut.

Louise täytti lasin vielä kerran ja istuutui keittiönpöydän ääreen. Minä hetkenä hyvänsä.

Hän ei ollut muotoillut viestiään kysymykseksi vaan deadlineksi.

"Klo 20.00. Minun luonani. William ei ole kotona."

Lieden kello oli nyt 19.56.

Oliko hän hermostunut? Hän ei oikein tiennyt. Tunne, joka täytti hänen vartalonsa tasaisella adrenaliinivirralla, oli varmasti jännitystä, mutta se ei tuntunut siltä. Hänestä tuntui siltä kuin ihon alla olisi kipinänyt. Aivan kuin hän olisi hereillä ensimmäisen kerran pitkään aikaan.

19.58.

Auto lähestyi mutkasta tietä meren rannalla.

Louise nousi pöydän äärestä ja sively paitaansa kädet yhtäkkiä täysin vakaina.

Oli aika.

1

Herään Marian herätyskellon ääneen.

Hänellä on aina neljä tai viisi ajastettua herätystä, ensimmäinen tuntia ennen kuin hänen täytyy herätä, ja se on kompromissi. Kun muutimme yhteen, hänellä oli yleensä yksitoista tai kaksitoista hälytystä.

”Maria”, minä voihkaisen, ”would you please, for the love of God, turn off that alarm?”

Hän ei vastaa.

Hautaan pääni tyynyyn ja piiloudun peiton alle yrittäen olla välittämättä äänestä. Täkki on kuitenkin liian ohut, tyyny ei haise oikealta, eikä kukaan sammuta herätystä.

Nousen istumaan. Huoneessa on pimeää, mutta ei riittävän pimeää. Ikkunassa ei ole tilaustyönä asennettuja pimennysverhoja, eikä tämä ole minun sänkyni. Maria ei nuku vieressäni patjalla, höyhentäkin alta ei pilkistä pöröisiä kiharoita, enkä kuule tuttua satunnaisesti viheltävää tuhinaa.

Hälytys kuuluu puhelimestani.

Kurotan ottamaan yöpöydältä puhelimen, joka uhkaa väristä lattialle asti, ja katson näyttöä. Se ei ole herätys, vaan puhelu, enkä tunnista numeroa. Ruotsin maatunnus.

Jos olisin optimistisempi luonne, voisin uskoa, että puhelu on klinikalta, jossa olin työhaastattelussa muutama viikko sitten.

Epäroin hetken ennen kuin vastaan ja painan puhelimen korvalleni. Ääneni on edelleen unesta käheä, kun sanon:

”Haloo, Rebecca puhelimessa.”

”Leo täällä”, sanoo ääni luurissa, ja oikaisen välittömästi selkäni suuremmaksi sängyssä.

”Leo?” toistan vahvistaakseni, että olen kuullut oikein.

En usko, että olemme jutelleet sitten... Luoja, siitä täytyy olla viisi vuotta. Emme olleet ystäviä, vain kollegoita, jotka tulivat hyvin toimeen ja tekivät hyvin yhteistyötä. Jos päivä oli ollut pitkä, menimme joskus publiin, mutta emme yleensä pitäneet yhteyttä vapaa-aikana.

”Pystytkö puhumaan?” Leo kysyy, ja haron vaistomaisesti hiuksiani aivan kuin hän voisi nähdä minut puhelimessa. Tunnen oloni oudon noloksi, koska olen unesta hikinen, ja päälläni vain seitsemäntoista vuotta vanha t-paita, jonka olen löytänyt laatikon perukoilta.

”Totta kai”, sanon. ”Mistä on kysymys?”

Kyse ei ole vain siitä, että Leo soittaa aikaisin sunnuntai-aamuna, vaikka hän ei ole koskaan ennen soittanut minulle töiden ulkopuolella, eikä siitä, että ainoa yhteytemme viimeisten viiden vuoden aikana ovat olleet satunnaiset tykkäykset Facebook-päivityksissä.

Kyse on äänensärvystä. Hiljainen, hillitty sävy hänen äänensä. Olen kuullut sen ennenkin.

”Siitä kerrotaan tänään lehdissä”, Leo sanoo. ”Tiedän, että olet kotona ja... olemme jo ilmoittaneet omaisille. Et ole varsinaisesti omainen, mutta oletin, että haluaisit kuulla uutisen ennen kuin joudut lukemaan sen lööpeistä.”

”Kuka?” minä kysyn. Nyt istun sängyssä tikkusuorana ja tajuan hämärästi, aivojeni toisella osalla, että pulssini on kiihtynyt, hartiat jännittyvät ja koko kehoni tuntuu valmistautuvan hyökkäykseen.

Linjalla on hiljaista. Sitten kuulen Leon sanovan:

”Louise von Ascheberg.”

Suutani kuivaa. Muisto välähtää mieleen niin voimakkaana ja selkeänä, että se tuntuu hetken ajan todellisemmalta kuin huone ympärilläni.

Neulepusero. Heikko vaniljan tuoksu, joka sekoittuu suolan ja merilevän hajuun. Hämärän illan valo kosteissa, vaaleissa hiuksissa.

”Miten?” kysyn, mutta ääneni kuulostaa tulevan jostain kaukaa.

”Tiedät, etten voi kertoa sitä”, Leo sanoo anteeksipyytävästi, ja nyökkään itsekseni: niin tietenkin, tiedän sen, tiedän olla kysymättä, mutta en kuitenkaan pysty estämään itseäni.

”Mutta tutkitte tapausta murhana?”

Hänen hiljaisuutensa vahvistaa sen, mitä hän ei voi myöntää ääneen.

Minun pitäisi sanoa jotain. Minun täytyy sanoa jotain. En saa sanaakaan suustani.

”Minun täytyy lopettaa”, Leo katkaisee mietteeni. ”Halusin vain kertoa sinulle. En tiedä, välitkö siitä, mutta... niin.”

”Välitän”, saan lopulta sanotuksi kurkku kuristaen. ”Kiitos.”

Kuulen, miten Leo viivyttelee linjalla.

”No niin”, hän sanoo. ”Pidä huolta itsestäsi.”

Linjalta kuuluu naksahdus.

Istun monta sekuntia ryppyisten lakanoiden keskellä puhelin korvalla. Nimi jyskyttää päässäni.

Louise.

Sain viestin kuusi viikkoa sitten. Emme ole ystäviä Facebookissa, emme ole yhteydessä LinkedInissä, emmekä seuraa toisiamme Instagramissa, joten hänen viestinsä tuli pyyntönä, johon jätin vastaamatta, mutta olin lukenut sen kymmeniä kertoja. Yritin lukea rivien välistä.

Louise von Ascheberg

Hei Rebecca!

Olet kuulemma palannut Djursholmiin ja ajattelin kysyä, lähtisitkö kahville jonain päivänä. Haluaisin puhua kanssasi eräästä tosi jännittävästä asiasta!

2

En puhu Louisesta koskaan. Ilman Miriam Hedlundia en olisi kertonut hänestä myöskään Leolle.

Se tapahtui noin vuosi ennen kuin muutin USA:han. Pari vuotta sen jälkeen, kun olin alkanut työskennellä säännöllisesti Leon kanssa. Emme olleet varsinaisesti mikään television rikossarjojen tapainen parivaljakko: hän ei ollut tumma ja synkkämielinen, enkä minä ollut pitkä, hoikka ja rintaliivitön, eikä kummallakaan meistä ollut alkoholiongelmia. Minä en juonut lainkaan, ja Leo oli niin treenikeskeinen, että vältteli kaikkea, mikä ei ollut vihreää mehua tai sisältänyt kreatiinia.

Miriam Hedlundin tapaus herkisti kuitenkin meitä niin paljon, että avauduimme toisillemme.

Leo oli päättänyt pyytää konsultoivan psykologin mukaan tutkintaan, koska Miriam oli viisitoistavuotias. Pomollani Laetialla oli kokemusta nuorisohuollosta, ja hän hoiti yleensä lapsiin ja nuoriin liittyvät tapaukset, mutta minä ja Leo olimme työskennelleet silloin yhdessä useita kertoja ja tiesimme, että yhteistyömme toimi, joten Leo otti yhteyttä ja kysyi, oliko minulla aikaa.

Olin vähän yli kolmekymmentävuotias, ja minulla oli riittävästi kokemusta konsultoivana kuulusteluasiantuntijana, jotta epäilty uskoisi minun tietävän, mitä tein. Leolla oli ollut

hyvä vuosi ja hän oli alkanut tottua rikostutkijan työhön. Se vaikutti yksinkertaiselta tapaukselta. Murtovarkaus, joka oli karannut käsistä ja mennyt liian pitkälle. Miriamin ja hänen vanhempiensa asuinalueella oli tehty useita murtoja, ja Miriam oli hyvä todistaja.

Liian hyvä, vaikka emme tajunneet sitä silloin.

Leo pyysi minut mukaansa saadakseen Miriamin todistajanlausunnon. Tyttöä ei ollut tarkoitus kuulustella, ja hän sääli tätä. Hän pyysi minua tarkkailemaan trauman oireita, koska kukapa viisitoistavuotias ei traumatisoituisi nähdessään, että murtovaras oli pahoinpidellyt pahasti hänen isänsä?

Meissä molemmissa oli syytä. Ymmärsimme sen jälkikäteen. Jos Leo olisi tutkinut rikospaikkaa tarkemmin, hän olisi huomannut, ettei ulko-oven lukkoa ollut itse asiassa koskaan murrettu, vaan kömpelöt jäljet lukon ympärillä näyttivät enemmän siltä kuin joku olisi hakannut ovea veitsellä kuin että taloon olisi yritetty murtautua.

Ja jos en olisi niin keskittynyt etsimään merkkejä PTSD:stä, olisin nähnyt, miten huonosti Miriamin kertomus vastasi rikoksen uhrien todistajanlausuntoja. Tyttö oli selvillä kaikista yksityiskohdista. Hän ei epäröinyt eikä änkyttänyt eikä etsinyt sanoja. Tulkitsin hänen tunteettomuutensa shokiksi, hänen itsevarmuutensa puolustusmekanismiksi.

Pohdin vieläkin joskus, olisiko pomoni Laetitia nähnyt sen, mitä en itse nähnyt. Eikä Leo voi tietää, olisiko joku toinen poliisi aavistanut, ettei kaikki ollut kohdallaan. Ehkä toinen tiimi olisi päätenyt samaan tulokseen kuin me. Mutta mikään ei lievittänyt syyllisyyttämme sen jälkeen, kun Miriamin äiti oli keskeyttänyt työmatkansa ja vienyt tyttärensä poliisiasemalta kotiin, jossa Miriam vajaan tunnin kuluttua oli tarttunut

samaan lapioon, jolla oli pahoinpideltyt isänsä koomaan, ja murskannut äitinsä kallon.

Sillä kertaa kylpyhuoneessa. Ei keittiössä.

Jälkeenpäin Miriam sai diagnoosin, jota useimmiten sovelletaan vain aikuisiin. Minua pyydettiin mukaan selvitystiimiin, mutta kieltäydyin. En pysty vieläkään ajattelemaan Miriamia voimatta huonosti. En tiedä, onko se syyllisyyttä vai surua vai inhoa siitä, mitä tämä teki.

Mutta sinä päivänä, kun Miriamin tuomio julistettiin – nuorisovankila – Leo ja minä menimme yhdessä drinkille.

Olisin mieluummin pyytänyt Leon asuntooni, jotta olisin voinut pyörittää molemmille jointin, mutta Leon tyttöystävä ei olisi pitänyt siitä, ei jointista eikä siitä, että olisimme olleet kahdestaan. Hänellä oli taipumusta mustasukkaisuuteen. Hänelle oli samantekevää, etten ollut kiinnostunut miehistä muuten kuin ystävinä ja kollegoina. En tiedä, onko mustasukkaisuus hellittänyt vuosien aikana, mutta nykyään heillä on kaksi lasta ja pieni omakotitalo Solnassa.

Tilasin itselleni tonicin limellä ja jäällä, Leo tilasi ison oluen. Olimme rähjäisessä pubissa lähellä metropysäkkiä, jotta pääsisimme molemmat helposti kotiin.

Kumpikaan meistä ei sanonut pitkään aikaan sanaakaan. Istuimme vain vaiti tukevan, tumman puupöydän ääressä ja siemailimme laseistamme.

”Isä sentään jäi henkiin”, Leo sanoi lopulta, ja minä naurahdin kuivasti ja innottomasti.

”Mm”, minä hymähdin. ”On sekin jotain.”

Leo pudisti päätään.

”Hitto”, hän sanoi hiljaa, ja siinä oli tavallaan koko tilanne kiteytettynä.

Se oli ensimmäinen kerta, kun tapasimme töiden ulkopuolella, ja toistimme sen muutaman kerran ennen kuin lähdin Tukholmasta Houstoniin. Leo oli ehdottanut sitä, ja minä olin suostunut, eikä kumpikaan meistä ollut sanonut ääneen sitä, minkä molemmat tiesimme: että meidän oli saatava istua hetki sellaisen ihmisen kanssa, joka ymmärsi sitä kauheaa, katkeraa epäonnistumista, kun kaikki muut olisivat yrittäneet vakuuttaa, ettei meidän tarvinnut tuntea niin.

”Minun olisi pitänyt tajuta se”, mutisin hiljaa pyöritellessäni yksinäistä pientä jääpalaa pillillä toniclasissani. ”Ja olisin tajunnutkin, jos olisin noudattanut ohjeistusta ensimmäisestä kuulustelusta.”

”Emme tienneet, että se oli kuulustelu”, Leo sanoi, mutta hänen äänensä oli raskas.

En sanonut ääneen, mitä ajattelin. Se ei ollut tarpeen. Tiesin, että hän ajatteli samaa.

Sen sijaan esitin tiukan kysymyksen hänen tyttöystävästään. Kysyin, miten he olivat tavanneet. Emme yleensä puhuneet henkilökohtaisista asioista, joten keskustelu oli epävarmaa, mutta se täytti hiljaisuuden. Kun Leo oli ostanut toisen oluen, tunnelma huoneessa oli muuttunut. Syyllisyys, uupumus ja vanhan viinan tunkkainen haju kietoutuivat ympärilleni kuin huopa.

”Entä sinä?” Leo kysyi lopulta. ”Tapailletko sinä ketään?”

Pudistin päätäni naurahtaen.

”En”, sanoi. ”En ole siinä kovin hyvä. Ja työni on haitta. Heidän mielestään se on joko epämiellyttävää tai sitten he ovat hiukan liiankin kiinnostuneita.”

”Ahaa”, Leo sanoi ja nyökkäsi. ”Dekkari-intoilijoita?”

”Ei”, minä sanoin, ”se olisi itse asiassa helpompaa. He haluavat yksityisterapeutin. Tai sitten minä vain vedän puoleeni sellaisia naisia.”

Leo kohotti hiukan kulmiaan ja sulatteli hetken tietoa ennen kuin nyökkäsi. Hienoa. Toivoin, että olisin voinut pitää itsestään selvänä, ettei Leo ollut sellainen, mutta olin ollut väärässä ennenkin. Olin huomannut usein jopa näennäisen fiksujen miespuolisten kaverien silmissä tietyn pilkkeen, kun tunsin oloni riittävän turvalliseksi kertoakseni, että olen lesbo. Se oli sama katse, jonka kuvittelin hehkuvan uskonnollisten lähetyssaarnaajien silmissä.

Minä pystyn käännyttämään hänet.

”Ymmärrän”, Leo sanoi. ”En usko, että se johtuu sinusta. Tässä työssä on vain vaikea tavata ketään, vaikkemme varsinaisesti teekään samaa työtä. Minun toivoni oli alkanut jo hiipua ennen kuin tapasin Lindan.”

Hymähdin.

”Pitäisikö minunkin alkaa notkua salilla soutulaitteessa?” kysyin. ”Odottaa, että prinsessani ilmestyy korjaamaan tekniikkaani?”

Leo virnisti.

”Ehkä”, hän sanoi. ”Pidin siitä, kun Linda teki niin.”

Tunsin, miten hymyni venähti. Louise oli taas tunkeutunut päähäni.

Niihin aikoihin sitä tapahtui silloin tällöin. Useimmiten aivan yllättäen. Joskus mietin, oliko kysymys oikeasti Louisesta vai oliko hänestä tullut symboli jollekin muulle. Ehkä epäonnistumiselleni ja yksinäisyydelleni.

Kun olin käynyt pakolliset kaksikymmentäviisi tuntia terapiaa psykologian opintojen aikana, olin vältellyt parhaani

mukaan kaikkia kysymyksiä parisuhteista ja sitoutumisesta, koska olin tiennyt, että silloin hän tulisi esiin. Olin uskotellut itselleni haluttomuuteni johtuvan siitä, että se oli mielestäni epäolennaista, mutta jollain tasolla olin kuitenkin miettinyt, pelkäsinkö, miten psykologini olisi sen tulkinnut.

”Enpä tiedä”, kuulin vastaavani hieman yllättyneenä, kun tajusin, mitä aioin kertoa Leolle. Ehkä se johtui yhteisen epäonnistumisen synnyttämästä odottamattomasta läheisyydestä.

”Olen aina ollut kiinnostunut hieman hankalista tytöistä”, sanoin. ”Ensimmäinen tyttöystäväni oli sellainen. Yritin korjata hänet, hän ei halunnut tulla korjatuksi. Tiedäthän, milaista se on.”

Leo, jolla ei luultavasti ollut aavistustakaan, koska hänen tyttöystävänsä oli energinen ja tervehenkinen, nyökkäsi.

”Joo”, hän sanoi. ”Ei ole helppoa auttaa ihmistä, joka ei halua apua.”

”Äh, ehkä mokasin sen itse”, sanoin. ”On turha kuvitella, että voisi pelastaa koko maailman. Ei ole varmasti kovin kivaa, jos on tyttöystävälleen vain jonkinlainen projekti.”

Purin poskeani, kun muistin Louisen ja minun viimeisen keskustelun.

Haista paska, Rebecca. En halua nähdä sinua enää ikinä.

Leo oli hyvä kuuntelija. Ei sillä tavoin kuin koulutuksessa opetetaan, ei katsekontaktia ja nyökkäilyä ja peilausta, vaan hyvä kuuntelija flegmaattisella, skoonelaisella tavalla. Hän vain istui vaiti ja odotti, että täyttäisin hiljaisuuden.

Ja minä tein niin. Kerroin Louisesta.

3

Hän ei näytä kuvassa omalta itseltään.

Hänen Facebook-profiilinsa on kaikkien nähtävissä, ja kuvan pystyy klikkaamaan suuremmaksi. Se on ammattilaisen ottama muotokuva, pää ja hartiat valkoista taustaa vasten.

Paksut, pörröiset ja vyötärölle ulottuvat hiukset, jotka muistan, on leikattu hartiamittaisiksi, föönattu ja raidoitettu kampaajalla. Hänen hymynsä on ystävällinen, meikki hillitty. Tyylikkäästään helmikorvanapit ja pieni hymykuoppa toisessa suupielessä.

Muistan, miten minulla oli puoli elinikää sitten tapana koskettaa peukalolla tuota hymykuoppaa, kun hän oli minulle vihainen. Nyt kun istun sängyssä hikisissä vuodevaatteissani seurani hehkuva auringonsäde, joka on tunkeutunut sisään verhojen raosta, se tuntuu vitsiltä.

Miten Louise voisi olla kuollut?

Olen aina luottanut siihen, että hän on tuolla jossain. Olen silloin tällöin ajatellut häntä, miettinyt, millaista hänen elämänsä on ja mitä hänelle kuuluu. Ja ajatteleeko hän koskaan minua.

Useimmiten niin on tapahtunut silloin, kun olen tuntenut itseni hieman eksyneeksi, hieman petetyksi, hieman

epäonnistuneeksi. Kun olen pohtinut elämää, jonka jätin valitsematta.

Sen jälkeen, kun tapasin Marian, sitä tapahtui yhä harvemmin, kunnes se loppui melkein kokonaan.

Tilanne paheni jälleen, kun palasin takaisin kotiin ja Djursholmiin, ja vielä pahemmaksi se muuttui, kun Maria lähetti viimeisen sähköpostiviestin.

I think you should get a lawyer.

Sen jälkeen Louise alkoi jälleen vaivata mieltäni, mutta minä olin kiltisti. En googlannut, en etsinyt häntä sosiaalisesta mediasta. En edes sen jälkeen, kun hän lähetti viestinsä.

Kun selaan sivua eteenpäin, näen normipäivitykset. Syntymäpäiväonnittelut, elämän virstanpylväät, työpaikan vaihdokset.

Ei kuvia lapsista, mutta se ei tarkoita sitä, ettei hänellä olisi lapsia. Ehkä Louise on sellainen äiti, joka yrittää huolehtia lastensa yksityisyydestä eikä julkaise heistä kuvia.

Oli. Oli sellainen äiti.

Voi luoja.

Pysähdyn ja yritän kuulostella, mitä tunnen. Surua? Järkytystä? Ei, ei mitään sellaista. Ei ainakaan vielä.

Ja miksi surisin? En tunne tätä naista. En tunne Louise von Aschebergiä, joka meni kolme vuotta sitten kesäkuussa naimisiin William von Aschebergin kanssa, käyttää huolellisesti silitettyjä Ralph Laurenin paitoja ja käy tyttöporukalla Nizzasassa, jossa poseeraa iPhoneen valokuviissa Aperol Spritz kädessä. Hän on muukalainen. Kun kumarrun tutkimaan kuvien pikselöityjä piirteitä niin läheltä, että nenäni melkein koskettaa halvan kannettavani näyttöä, en näe edes kaikua siitä Louisesta, jonka joskus tunsin.

Minun Louiseni kuoli jo kauan sitten. Hän eli vain minun muistoissani. Tai ehkä häntä ei ole koskaan ollutkaan. Ei oikeastaan. Ehkä hän oli vain minun mielikuvani Louisesta, kaikista niistä pienistä osista, jotka poimin itselleni voidakseni uskoa, että hän kuului minulle ja jokin salainen osa hänestä oli minun.

Vihdoin suru herää. Kuin vaimea vihlaaisu syvällä vatsanpohjassa.

Suljen tietokoneen ja jään istumaan sänkyyn. Kuulen kevyet askelet yläkerrasta.

He ovat heränneet.

Minun pitäisi mennä yläkertaan. Auttaa aamiaisen kanssa. Äiti on menossa tänään lääkäriin, ja isä tarvitsee jonkun tuekseen, jotta hän voi näyttää vahvalta. Sen vuoksihan minä olen täällä.

Mutta en pysty oikeastaan liikkumaan. Muistikuva kaiher-taa syvällä mielessäni.

Siitä illasta on kulunut yhdeksäntoista vuotta, mutta muisto on selkeä. Kulunut farkkutakki, jossa oli reikä vasemmassa kyynärpäässä, pörröinen poninhäntä, hakaneula, jonka hän oli pujottanut toiseen korvalehteen.

En halua nähdä sinua enää ikinä.

Miksi hän otti nyt minuun yhteyttä?

KUKA EI KUULU JOUKKOON?

Kriminaalipsykologi Rebecca Lekman on muuttanut Yhdysvalloista takaisin Djursholmiin pitääkseen huolta sairaasta äidistään. Muutto on ollut raskas, sillä hän joutui jättämään Atlantin taakse paitsi lupaavan uransa myös puolisonsa Marian. Eräänä elokuisena iltana Rebeccan yllättää soitto hänen vanhalta kollegaltaan Leolta. Tämä kertoo Rebeccan entisen tyttöystävän Louise von Aschebergin löytyneen julmasti murhattuna omasta kodistaan vauraalta asuinalueelta.

Rebecca ei päästetä mukaan rikoksen tutkintaan, joten hän ryhtyy selvittämään surmatyötä omin päin. Miten nuorena kapinallisesta Louisesta tuli varakas kotirouva? Ja miksi tämä oli yrittänyt ottaa Rebeccaan yhteyttä vuosien jälkeen juuri ennen kuolemaansa? Mitä lähemmäksi Rebecca pääsee edesmenneen lähipiiriä, sitä vaarallisemmaksi tilanne hänelle käy. Hän joutuu päättämään, mitä on valmis tekemään saadakseen tappajan kiinni.

ISBN 978-952-403-034-2

84.2

www.bazarkustannus.fi